

GÖKÇE DÖLEK

© KARAKARGA YAYINLARI 187

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

BİZE GÜZEL BİR SON LAZIM

Gökçe Dölek

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Başak Tan

Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1-2. Baskı: Ocak 2019

ISBN: 978-605-2241-83-7

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
Karakarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

*Aynı yıldız tozu ailesinden geldiğim,
zamandaki yolculuk arkadaşına...*

Aşk, kişinin bir başkası üzerinden kendi eşsizliğini deneyimleme arzusudur. Aşk değerine yönelir çünkü aşktaki arzu diğerinin gözlerinden kendi güzelliğini görmek, diğerinin sözlerinden kendi şarkısını dinlemek, diğerinin dokunuşlarındaki kendi yüreğini hissetmek, diğerinin tadında kendini bulmaktır. Birine âşık olmak, belki de sadece aynaya bakmaktır. Hepimiz gerçekte yalnızca kendimizi arıyoruzdur.

Tanrı'nın sana "Değerlisin" deme şekli başkadır. O, değerini kimseden dilenmene izin vermez. Değerinden daha azına tamah etmene müsaade etmez. O yüzden ne zaman sana hak ettiğin değeri vermeyen birinin peşine düşsen daha da uzaklaştırır onu senden, ne kadar çabalarsan sevilme için o kadar açılır mesafen. Öğrenmen gerekir ki; senin olan bir şeyi başkasından isteyemez, alamazsın. Başkasından emanet aldığın o değerle sen asla gerçek sen olamazsın. Kendi değerini unutanlar, o değeri başkalarında ararlar ve kötü haber: asla bulamazlar!

Bu kitap o değeri hatırlaman için...

Senin için...

Kendim için...

1

“Bakmayın insanların ‘Beni çok sevecek birini arıyorum,’ demesine. Büyük bir sevgiye maruz kalınca hepsi kaçacak delik arıyor.”

-Bob Marley

“Ben iyi bir adamım,” diye geçirdi içinden. Yatağından kalkan hiçbir kadın, bu cümleyi onun için bu kadar kolay kuramazdı. Çoğu kadın için o, umursamaz, sorumsuz, hovarda ama karşı konulamaz bir adamdı. Kadınlar mı onu böyle görüyordu, yoksa o mu kendini böyle gösteriyordu, orası karışıktı. Aslında uzun zamandır o da kendini aynada, tıpkı onlarca hatta abartısız yüzlerce kadının gördüğü gibi görüyordu. İşini bitiriyor, gidip aynaya bakıyordu. Uzun uzun kendine bakan adama... O an görünen adamın mutlu ya da mutsuz olması bile bir şey ifade etmiyordu. “İyi adam” yalnızca, o kadar kadına rağmen yalnız hissettiği zamanlarda ve arada ortaya çıkıyordu. Yalnızlığa pek izin verdiği de söylenemezdi zaten. Oturup düşündüğü zaman hiçbir kadının istemeyeceği ama günün sonunda her kadının istediği, yatağına girmek için türlü oyunlar oynadığı bir adama nasıl ve ne zaman dönüşmüştü, bu umurumda mıydı?

Hayır...

Evet...

Onun için geceler kısaydı. Çünkü hayat kısaydı ve o uzun boylu kadınları severdi, uzun boylu, düzgün fizikli ve haddini aşarcasına akıllı kadınları. Sanılanın aksine erkekler aptal kadın sevmezlerdi, zaman zaman güzellikleri zekâlarının önüne geçse de, akıllı kadın yarışı her zaman kazanırdı. Aptal kadın kendini sevmeyen, aptal erkekleri kendinden daha çok seven kadını çünkü. Ve hiçbir erkek buna tahammül edemezdi. Çok sevimliye...

Dünyanın en akıllı kadınlarının bile yeterli süre geçtikten sonra, bir erkek karşısında hisleri hormonlarını ele geçirdi diye nasıl aptallaştıklarına çokça şahit olmuştu. Midesini bulandırırdu bu durum. Hızlıca uzaklaşırdı hemen. O uzaklaştıkça daha çok üzerine düşerlerdi. İsteddiği kadar güzel olsun fark etmezdi, çünkü Kaya, aptallaşmayacak ve aptallaştırmaya çalışmayacak bir kadın arıyordu.

Mesela dün akşam alelacele taksi çağırıp yolladığı Lale gerçekten aptaldı, çünkü onu aptal edeceğini sanmıştı. İçinden “Siktir git!” demek gelse de yataktan kalkıp bir bardak soğuk su içmişti önce. Gece boyunca içilen sigaralarla dolmuş küllüğün içindeki yarım kalmış esrar izmaritini yeniden yakmış, elinde hissettiği ısıya aldırmamıştı. Çoğu sevişme sonrası vücudunu kaplayan o huzursuz his gelmişti yine. “Orgazm sonrası içtiğim en kötü sigara,” diye geçirdi içinden. Gerçi sevişme için de aynı şeyi söyleyebilirdi.

Taksi durağı, haftanın belli gecelerinde ekranında onun numarasını görmeye alıştığından, “Abi gönderiyorum,” diye açıyordu artık telefonu. Telefonu hiçbir şey söylemeden açıp aynı hızla kapattığı için, içerde onun için son nefesini veren kadın kendini birden takside buluyordu. Hak ettikleri buydu ya da hak ettiklerine inandıkları. Yoksa onlara bunu yapamazdı.

Sonra gece ona kalıyordu, o uykuya. Sıyrılmış çarşafı düzeltmeden yattığı yatakta gözlerini kapatıp nefesini uyutuyordu sadece, yenik nefsiyse hep uyanıktı. Huzursuz bir uyku, rüyada görülen rüyalar...

Geceler iyiydi, geceler kısa ve Kaya uzun boylu kadınları severdi, güzel, akıllı kadınları. Hiçbir güzel, akıllı kadın iyi bir adama âşık olamazdı. Uykuya teslim olmaya çalışırken, aynaya bakarken aklından geçen cümle, istemsizce bir fısıldama şeklinde dökülmüştü yastığa, “Ben iyi bir adamım.” Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da iyi bir adamdı. Sadece böyle olmak için haklı sebepleri vardı.

Ofise yeni ortak olan Ayça Hanım, hışımla girmişti odaya. Bir erkek gibi düşünen kafasını ve hırslarını örtmek, kadınsılığını da silah olarak kullanmak için mini eteğinin altına giydiği uzun topuklu ayakkabılarıyla, hızlı adımlarla yürüdü Narin'in masasına. Narin, onun geldiğini anladığı halde gözünü ayırmadı bilgisayarı-
rından. Bu tarz kadınları yok saymak, onlara yapılacak en büyük hataydı. Var olduklarını ispat etmek için tıpkı bir köpek gibi her yere işer, "Burası benim alanım," demek için baştan işaretlerlerdi. Narin bunu biliyordu ve o bir köpek değildi. Koridor boyunca yürürken, korkması gerekenlere alanını işaretleye işaretleye geliyordu Ayça. Artık çok yakındı ve Narin halen bilgisayarına bakıyordu. Ayça'nın bu halinden korkanlar, onun gücünü hemen kabul etmiş, iş yapıyor gibi görünmeye başlamışlardı bile.

Ayça Hanım gelip Narin'in önüne dikildiğinde kaldırdı Narin kafasını bilgisayardan. Bir süre sessizce birbirlerinin gözüne baktılar. Burası kimin alanıydı? Kim daha güçlüydü ve kimin geri adım atacağına kararının verildiği sadece birkaç saniyeydi bu. Ayça gücünü göstermeye ve kendi sözünü geçirmeye kararlıydı. Bunu her korkağın yaptığı şekilde yapacaktı; korkutarak, tehdit ederek ve gerekirse savaşıarak. Elindeki fotoğrafları Narin'in masasına fırlattı.

Narin ise gücünü, işi yapış şekline güvenerek ve bugüne kadar dokunduğu her işe kattığı değere sahip çıkarak, soğukkanlı bir şekilde karşısındakine hissettirecekti.

“Güzel fotoğraflar,” dedi gülümseyerek.

“Dalga mı geçiyorsun sen?” diye hırladı Ayça.

“Sorun nedir?” diyerek çözüme gitme talebinde bulundu Narin.

“Görmüyor musun bu resimlerin berbatlığını?”

“Öncelikle bunlar resim değil, fotoğraf...”

Ayça'nın yüzü o an birden değişmişti. Karşısındakini ezmeye çalışırken kendi bilgisizliği ile kendi kazdığı çukura düşmüştü. Öfkesi ve bilgisizliği Narin'i bir sıfır öne geçirmişti hemen. Boğazını temizleyip çatallaşan sesi ile konuşmaya başlamıştı.

“Bu fotoğraflara,” derken vurgu yapmıştı gol yediği yere, “nasıl onay verirsin? Neresi güzel bunların? Şu kadının çirkinliğine bak, şu adamın haline bak. Cep telefonuyla mı çekiyorsunuz siz bu resimleri?” diye sözünü bitirirken, sinirden “resim” dediğini fark etmemişti bile.

Narin rahattı, çünkü düşman cahildi. Gerçi parası olan bir cahil herkesten çok daha tehlikeli olabilirdi. Çünkü hak edilmemiş bir hadsizliğe sahip zannederlerdi kendilerini. Aslında bu iş de onlardan bir tanesiydi. Narin'in masasına hızlıca ve hadsizce düşen bu fotoğraflar, hayali yurtdışında iyi bir belgesel fotoğrafçısı olmak olan Halil'in çektiği, Ayça Hanım'ın zengin arkadaşlarının davet fotoğraflarıydı.

Fotoğrafları masanın üzerinden alıp tek tek yırttı Narin. O sırada tesadüf eseri içeri giren Halil de, kırılan fotoğrafları başından aşağı attı bir çiçek gibi. İkisi de çantalarını aldılar ve çıkıp gittiler ofisten, bir daha dönmeyecek olmanın verdiği rahatlık ve hafiflikle.

Gözlerinin çok net bir şekilde gördüğü hayali, Ayça Hanım masanın üzerinden aldığı fotoğrafa bakıp “Şu kadının haline bak,”

diyerek yerle bir etmişti. Fotoğraf sapasağlamdı. Ah hayaller, bazı zamanlarda ne kadar da gerçekçiydiler.

Hâlâ tek kelime etmemeyi sürdürerek fotoğrafa baktı. İçinden, “Bu kadını zaten Photoshop bile düzeltemez,” demek geldiyse de, içinden şu an dediğini hayal etmesi daha iyiydi.

“Ayça Hanım, bildiğiniz gibi bizim çok sanatsal bir yapımız var. Alanlarında uzmanlaşmış arkadaşlarımız çok özel çekimlere gidiyorlar. Toplantı salonumuz bu yüzden ödüllere dolu. Davet, basın toplantısı, düğün, etkinlik gibi işler bizim ofiste bugüne kadar neredeyse hiç yapılmadı. Diğer stüdyolardan bizi ayıran en büyük özellik de bu zaten, biliyorsunuz,” dedi sakince.

“Yapma Narin, bu kadar basit bir fotoğrafı kim çekemez? Lütfen yapma. Bunu başaramıyorsak toptan kapatalım biz bu dükkânı.”

Yaptığı işi değersizleştiren, küçümseyen insanlara tahammülü yoktu Narin’in. Emek var mı yok mu diye bakmadan, kendi kişisel görüşleriyle kimse, bugüne kadar pek çok ödül almış, başarılı işlere imza atmış bir üretimhaneyi kafasına göre bir kalemde kapatamazdı; patron, ortak ya da hangi sözde önemli şahsiyet olursa olsun...

“Bir dakika,” diyerek girmişti söze Narin. İşte bu tehlikeli bir başlangıçtı. Bir dakikaya bazen bin söz, bazen bir söz sığdırırdı. Hem kendine ağzından çıkacak sözlerin doğru anlaşılması için zaman hem de karşısındakine durumu bir daha değerlendirmesi için alan tanımaktı bu.

“Ayça Hanım, burası hakkında yanılıyorsunuz, burası son derece başarılı ve profesyonel, üstelik işini severek yapan sanatçılarla dolu bir üretimhane. Herkes işini en iyi şekilde yapar ve teslim eder. Burada her iş yeterince zordur. Bir bardağı çekeceksek bile aynı özeni gösteririz. Sizin işiniz, bugüne kadar prensipte yapmayı tercih etmediğimiz bir konsept. Sizin için de özenle ve aynı titizlikle çalıştı arkadaşımız. Ve sonuç budur,” dediğinde bunun bir

hayal olmadığından emindi. “Budur,” vurgusunu da gereken tonlamayla yapmıştı. Bazen tek bir ton farklı bile tüm manasını değiştirirdi cümlelerin.

Ayça Hanım, masanın üzerindeki tüm fotoğrafları toplayıp geldiği gibi aynı hızla odadan çıkıp giderken son bir hamle ile geri dönüp “Artık böyle fotoğraflar da çekilecek bu ofiste, buna alışsanız iyi olur, arkadaşlara da söyle bu konuda kendilerini geliştirsinler,” diyerek çıktı odadan.

Yüzündeki sahte gülümsemeyi normale çeviren, çalan telefonu olmuştu.

“Ben de ne zaman arayacaksın beni diye bekliyordum.”

“Valla sabahtan beri elim telefona gitti gitti geldi, bir türlü aramadım, korktum şerrinden.”

“Biliyorsun hatanı yani...”

“Ne hatası Narin, sadece mutlu olmanı istiyorum, beni tanımıyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Takılıyorum hayatım, ama sen de beni biliyorsun, hoşlanmıyorum böyle şeylerden.”

İki gün önce en yakın arkadaşı Devrim ve erkek arkadaşı, onu zorla biriyle tanıştırmışlardı. Sevmezdi böyle numaraları Narin. İki yetişkin insanın birbirinden haberi yok taklidi yaptığı bu buluşmalar genelde hüsrarla biterdi.

“Canım bu arada sen beni dün akşam yanlış anladın. Ben sana seni beğenmemiş demedim, soğuk bulmuş dedim.”

“Allah’ın dangalağına bak. Bir metre boyu ile beni mi beğenmemiş, soğuk bulmuş haspam. Ellerini gördün mü sen onun. Sin-cap elli, fındık faresi...”

“Hâlâ beğenmemiş diyorsun. Hem kusura bakma ama haklı çocuk. Bütün gece tek kelime etmeden oturdun.”

“Ne yapacaktım pardon?”

“Çocuk seni kaç defa konuşturmaya çalıştı. Kısa kısa cevaplarla geçiştirdin.”

“Aptal aptal sorular sorarsa tabii ki geçiştiririm.”

“Bence konu bu değil. Sen Çetin’den sonra daha hazır değilsin bir ilişkiye, herkesi de onunla kıyaslıyorsun.”

“Bırak Allah aşkına, Çetin’in kıyaslanacak hali mi var? Adam beni aldattı, aylarca oyaladı, kıyaslayacağım son kişi Çetin olmalı.”

“Ne olursa olsun sevdin abi adamı sen. Hem de çok sevdin, öyle böyle değil yani. Henüz hazmedememiş olmandan, daha doğrusu affedememiş olmandan daha doğal bir şey olamaz. Seninle dünyanın en mükemmel erkeğini de tanıştırsak bir bahane bulacaksın.”

“Mükemmel erkek mi, güldürme beni, öyle bir erkek var mı ya bu hayatta? Üstelik birini de istemiyorum ben, neden bu işlere kalkışıp benim dengemi bozuyorsunuz? Sonuç hep aynı zaten. Önce bir şey olur gibi oluyor, sonra bir bakıyorum aslında hiçbir şey olmamış.”

“Şu an bu şekilde konuşman da çok normal. Ama gerçekten saçmalıyorsun, kendine haksızlık ediyorsun. Ben eminim seni çok güzel şeylerin beklediğine. Bazen doğru insanla karşılaşmak için bir sürü yanlış yaparız. Sen hep söylemez misin bunu bize? Yapma böyle, yüklenme kendine.”

“Yahu daha kaç tane yanlış adam seçebilirim? Hepsini mi yanlış bunların? Bende mi bir sıkıntı var, anlamıyorum. Gerçekten kimseyi istemiyorum artık. Sonunu bildiğim bir şeye her seferinde neden kalkışıyorum ki? Aptallık bende.”

“Bak yine başa döndük. Yine söylüyorum; sana öyle biri lazım ki, ayaklarını yerden kesecek, tüm bu öfkeni unutturacak. Hayır diyemeyeceğin, güvenmeyecek olsan bile kendini durduramayacağı birisi... Ancak böyle atlatırsın bu durumu.”

“Bana beddua ediyorsun resmen Őu an kızım. Hem benim mi ayaklarımı yerden kesecek bu saatten sonra? Onca yaŐadığım acıdan, saçma sapan olaydan sonra mümkün değil. Gerekiirse ayaklarım pranga bağlarım ama izin vermem o ayakların yerden ke-silmesine.”

“Ben de onu diyorum işte, bu sözlerini sana yedirecek, yeniden seni aşkın içine çekecek kadar güçlü biri olması lazım. Hayır derken kendini yanında bulacağın biri...”

“Sen baya delirmişsin, hemen geri al bu sözlerini. Evren falan bir Őeyler diyorsunuz ya hep, duymaz duymaz bunu duyacağı tutar, yakma benim başımı, zaten zor kendime geldim.”

“Kızım aşk bu, ne zaman nerede karŐına çıkacağı, seni nasıl kontrolden çıkaracağı hiç belli olmaz. Çetin’den önceyi hatırla. Yine tövbekâr olmuŐtun aşka.”

“O son goldü Őekerim. Papaz pilava doydu.”

“Onu bunu bilmem. Bildiğim tek bir Şey var; bu kadar iddialı konuŐuyorsan bu aşkın sana gelmesine çok az kalmış.”

“Ay Devrim, amma uzattın.”

“Büyük konuŐma bak yeniden söylüyorum.”

“Bu kadar da büyük konuŐuyorum.”

“O zaman ben de heyecanla beni arayıp âşık oldum dediğin günü bekliyorum.”

“Bekle daha çok beklersin.”

“Neyse, Cuma buluŐuyoruz değil mi?”

“Evet, öyle konuŐmuŐtuk, ben Tuęba’ya haber veririm.”

Telefonu kapatır kapatmaz uzun zamandan sonra ilk defa Çetin’in Instagram profiline girdi. Profili gizli olduğu için hiçbir Şey görememiŐti, belki de görmemek en iyisiydi. Geçmek üzere olan bir yarayı neden kanatmak istiyordu ki? Ne yaptığı, nasıl mutlu olduğu, yeni kız arkadaşı ile verdiği aşk pozlarını görse ne olacaktı?